

CIVILINGENJÖR
LENNART SJÖGREN
DJURGÅRDSVAGEN 220-222
S-171 STOCKHOLM NO SVERIGE

ny värld I BILD

NORDISK TIDSKRIFT FOR MORALISK UPPRUSTNING

*Ungdom i Sing Out
Tyskland*

NR 5
MAJ
1967

Hur osjälviska är vi?

DEN STORA DISKUSSIONEN I Sverige på sista tiden galler u-landerna. Problemet är gigantiskt, och vi kommer inte ifrån det. Minst en procent måste vi ge, och de som inte vill att vi skall göra oss av med mer framställs som kallsinniga inför världens nod.

Men nu hojs en rost från Indien. Det är en odmjuk men klar rost. Den tillhör attingen till mannen som samlade det indiska folket till dess kamp för politisk frihet — Gandhi.

Rajmohan Gandhi är tacksam för den hjälp som hans land får från de rikare landerna. Men han säger att det verkliga behovet i hans land är en moralisk upprustning. Och han säger att om Europa inte tillfredsställer detta behov i de fattiga landerna, så har dessa en sådan enorm kapacitet för fattigdom att de kommer att göra oss fattiga, innan vi gör dem rika.

Att ge en moralisk upprustning till Indien — vad betyder det? Det är kanske något mer än att ge en allmosa på en procent.

Ja, en sak är klar — man kan ju inte ge något man inte har. Det måste betyda att vår egen moraliska livsstil är sådan att dessa länder vill ha den.

Nu är val de politiker som inte vill släppa till mer pengar för u-landerna också politiska realister.

De vet att det skulle vara politiskt inopportunt att ta från vår egen valfard för att satsa på u-landerna. Mer osjälviska är vi inte. Så det första steget kanske är att bli av med den själviskheten.

NASTA PUNKT ATT BEAKTA är att vi samtidigt som vi ropar högt om noden i världen, själva är fångade i en uppfattning om livet som inte ger något hopp om en lösning och dessutom är fullständigt falsk.

»Vi har fått lara oss i skolan att det enda sättet att få folk att göra sitt basta är pengar», sade en flicka i avslutningsklassen vid ett stockholmslaroverk haromdagen.

»I psykologin lär vi oss att det inte finns något sådant som rätt eller orätt», sade hennes kamrat.

Om de bedomer riktigt vad de fått lara sig i skolan — och de verkade vara intelligenta nog — så skulle det betyda att vår skola av idag lär ut värderingar som går stick i stav mot dem som byggt vårt samhälle av idag.

Miljontals människor i t ex våra folkrelser har byggt upp vår valfardsstat under stora uppoffringar utan tanke på personlig vinning men med tanke på andras behov. Och pionjärerna för det moderna svenska samhället har drivits av en stark känsla för vad som varit rätt och vad som varit orätt.

Om man inte skall kunna göra sitt basta utan att få pengar för det, hur skall vi då någonsin kunna göra erforderliga gigantiska insatser för länder som inte kan betala för det? Och finns det inte något som heter rätt eller orätt — något som den enskildes eget samvete kan säga honom, vad skall då leda massorna annat än en diktators dekret?

ATT CYNISKT SAGA ATT GUD inte finns, och att människan blir ett neurotiskt vrak, om hon inte följer sina impulser, även de onda, anses vara vetenskapligt. Andå vet massor av människor att Gud finns och kan frigöra en människa från själviskhet, bitterhet och lusta, därför att de själva har någon erfarenhet av det. Om vårt land skall fylla den uppgift i världen som man nu allmänt talar om, måste alla dessa göra sin röst hörd. Deras erfarenhet måste bli normal i alla sammanhang.

Världen väntar på en ny typ av nordbor — man som är man och kvinnor kvinnor, människor med en vördnad för livet som är större än njutningslystnaden och med en klar skiljelinje mellan rätt och orätt, med en omsorg om andra som går före karriärjakten och med en medkänsla och ett engagemang för andra folk som mer än i demonstrationer och proklamationer visar sig i handling.

ny värld

I BILD

NORDISK TIDSKRIFT
FÖR MORALISK UPPRUSTNING

Utgives av IDE och KULTUR

Utkommer en gång i månaden

I redaktionen

Finn Harald Wetterfors, Sverige

Kold Jørgensen, Danmark, adm red

Anders Eskeland, Norge

Lennart Sjögren, Sverige ansvarig utgivare

Fotografier och teckningar med tillstånd av
sid 1 Walter Marr, 3-5 Alle Kvinners Blad,
6 Einar Engebretsen, 7 Rickard Tegström,
8-9 Nordisk Pressefoto, 10-11 Nordisk
Pressefoto, 12-13 Nordisk Pressefoto, 13
Nordfoto 14 David Channer

PRENUMERATIONSPRIS per år (12 nummer)

Sverige kr 20 —

Danmark dkr 24 —

Norge nkr 25 —

Finland mk 13 —

DANMARK

Holbergsgade 11, København K

Postgiro 13 05 50 Tel BYen 438

FINLAND Postgiro 11 20 95, Helsingfors

NORGE

Inkognitogata 32, Postboks 1243 Vika Oslo 1

Postgiro 12 57 9 Telf 44 64 78

SVERIGE

Sveavägen 34 VI, Stockholm C

Postgiro 70 61 90 Tel 10 34 56

© NY VÄRLD I BILD

Tryckt av A/S Ahrent Flensborg Bogtrykkeri
Ringsted

Hela familjen Ulfrstad, Rolf, Anneline, Lars-Marius, Beate och Guri på oslopromenad

Atomålderns viktigaste verkstad

ROLF och GURI ULFRSTAD
berättar om sitt hem för
RIGMOR ENGBRETSSEN

Mitt hem är min borg», säger engelsmannen. Men vår tid kraver mer än det, havdar Rolf och Guri Ulfrstad, som understryker att hemmet är atomålderns viktigaste verkstad.

Vi sitter i Ulfrstads hem i Oslo, ett hem som tydligt visar hur nutid och framtid kan kombineras med en gång-en tid.

Den gamla parlemorpydda hardangerfelan pryder vaggan, men den gläder också familjens gaster, när varden tar ner den och spelar gamla norska låtar på den. Rolf Ulfrstad är bratsjist i Oslo filharmoniska orkester och ordförande för dess musiker. Det ulfrstadska hemmet bär spår av familjens kärlek till traditionen. Också mormorsmors gamla pennstall är i bruk, ty Guri Ulfrstad, som på senare år blivit känd över hela Norge för sina starka meningar och sitt klara språk om demokratins plikter och ansvar, är en flitigt utnyttjad skribent och föredragshållare.

Men för Ulfrstads är hemmet mer än ett ställe att ha familjeklenoder i, mer än ett tak över huvudet för dem och deras tre små barn. Det är en naturlig bas och ett kraftcentrum för

hela deras insats ute i samhället. Därför är också det gamla och traditionella kompletterat med det nya och funktionella. De betraktar inte fryskbox och tvättmaskin som statusymboler utan som en hjälp för att kunna använda mer av sin tid till samhallsuppgifter.

— Det är väl knappast denna mekanisering av hemmet Ni tankar på när Ni talar om hemmet som atomålderns viktigaste verkstad? Frågan ställs till dem bagge.

— Nej, inte hemmets tekniska underverk, säger fru Ulfrstad leende, men fortsätter med plötsligt allvar. Det är där som framtiden formas och nutiden får sitt innehåll. Som föräldrar bygger vi, sten för sten, karaktär eller karaktärsloshet, ansvar eller självishet. Och den samlade produkten från alla landets hem utgör folkkaraktären — den grundläggande faktorn för kultur och framsteg.

Ar familjen föråldrad?

— Ni menar alltså att familjen inte har spelat ut sin roll? Frågan framkallar en omedelbar reaktion hos dem bagge.

— Nej, säger Rolf Ulfrstad med kraft. Som den minsta cellen i samhället är familjen den naturliga lanken mellan individ och samhälle, ett miniatyrsamhälle där man lär sig att hand-

Guri Ulfrstad är också en flitig och ofta anlita föredragshållare.

skas med situationer som man senare kommer att möta i olika förhållanden utanför familjeramen.

— Familjelivet fostrar ju också hela tiden — de vuxna lika mycket som barnen, inskjuter fru Ulfrstad. Just därför att man inte kan springa ifrån svarigheterna utan måste gå rakt igenom dem och lära av dem utvecklar familjelivet den enskilde.

Intet vanetänkande

— Men att leva i en familj är väl ingen garanti för att man lever i ett riktigt förhållande till samhället omkring en?

Tanken är inte okänd för Ulfrstads. Man marker tydligt att deras tro på familjens berättigande inte bottnar i konventionellt vanetänkande utan är ett resultat av en genomtänkt, personlig livssyn.

— Inte alls, svarar de, och Rolf Ulfrstad fortsätter. Att bilda familj och att leva i en familj lägger ett ansvar på en. Och ansvar frigör, därför att man tvingas ut ur sig själv och in i större uppgifter.

— Likväl får vi inte uppfatta familjen som en oberoende enhet. Det är en liten cell som bara kan leva som en del av en större organism. På en rent materialistisk grund kan man knappast hävda att familjelinstitutionen är det enda rätta, men från en kristen synpunkt är familjen med dess ansvar och förpliktelser ett led i en universell enhet.

— Jag tror att den så radikala synen på familjelinstitutionen nog för många bottnar i en önskan om att hjälpa människor som inte rätt med familjelivets förpliktelser, fortsätter han. Men de angriper problemet på fel sätt. I stället för att satsa på en förnyelse av familjelivet tror de på dess upplösning.

Under vårt samtal har det varit en mängd avbrott från familjens yngste. Så mycket att fråga om, så mycket att berätta. Vi tankar på musikern och hans behov av koncentration med dagens repetitioner bakom sig och kvalitens konsert framför sig.

Rolf Ulfrstad har just gästspelat ett år i Radioorkestern i Stockholm. Vi frågar honom om hans intryck av

den svenska familjelinstitutionen, som svensk press sysslar med så mycket.

Den svenska debatten

— Mitt personliga intryck är att svenskarna har särskilt stor omsorg om familjen, att de flesta absolut har en traditionell syn på familjens betydelse. Vi måste ju hela tiden finna nya vägar, och vi kan säkert lära mycket av den starka viljan hos de kulturradikala att finna ett svar på tidens många problem. De försöker forma människan utan att veta vad människan egentligen är. Vi måste forma henne utifrån en realistisk värdering av människans natur!

— Det krävs mod att bryta med det gamla, med det som är fel i det gamla, tillfogar hans fru. Men det blir ingen varaktig förbättring av de yttre förhållandena, om man inte samtidigt förändrar människans centrala motiv. Om ansvaret för familjen skall tas ifrån en — och frihet från ansvar låter ju bestickande — hur skall man då kunna bevara ett folks frihet? Måste inte varje form av frihet från ansvar leda till yttre kontroll? När vi vill bygga upp en ny samhallsform, måste vi passa på, så att den bygger på frihet som en grundprincip.

Familjekrisers orsaker

I hostas var Guri Ulfrstad huvudopponent vid öppningsmotet i Norsk Studentersamfund, då Barbro Backberger med sitt föredrag om »Den heliga familjen» propagerade för en upplösning av familjen. Vi påpekar att Backberger hävdade att just i familjen tilllåtts brutalitet av andlig och fysisk art som är lagbrott i samhället i övrigt.

— Det är klart, säger fru Ulfrstad, att familjelivet kan vara sådant som hon skildrar det, exklusivt och med jordmån för giftiga växter. Själv har jag ibland sett sådant, och det har nog de flesta, om de vill vara ärliga. Och om den förflackande materialistiska utvecklingen ohammat får fortsätta, är det högst sannolikt att Backbergers »rovarhistorier» blir verklighet snart nog.

Allvarliga familjeproblem har två huvudorsaker: den stålhårda viljan att

Det ar svårt att sitta stilla, nar pappa låter hardangerfelan gå

driva sitt eget igenom, utan hansyn till andras behov — och en for liten malsättning Inte heller familjer som har som mål att vara vallyckade ar fria från allvarliga kriser och splittring Att vara en vallyckad familj anses i dag forst och framst innebara att ha kopkraft och att kunna ta vara på sina rättigheter i samhället Barnen skall spela rollen som kelgrisar De ar munnar som skall mattas och kroppar som skall klas efter sista skriket från familjen mitt emot Men alltför sällan

betraktas de som personligheter som skall formas med sikte på var tidsalders behov av karaktär

— Familjen då den ar som bast ar det naturliga forum for brytningarna mellan gammalt och nytt, mellan tradition och radikalism Den skall vara en experimentverkstad for livet sjalvt, for statsformer, for karaktarsutveckling och for utvecklingen av skapande egenskaper och initiativ hos människan Och forst och framst skall den vara en trygg men eggande ram om-

kring barnens vaxt

Den ljusa varkvallen håller på att glida över i nattmörker, och Ulfrstad reser sig for att gå till kvallens konsert Som sammanfattning av vårt samtal säger han

— Att undergrava familjeinstitutionen ar out-of-date Man arbetade länge på det i Sovjet, men teorierna ledde inte till den lycka och frihet man hade vantat sig Tvartom, de medförde ett sådant kaos att man snart måste sätta stopp for den utvecklingen

Einar Engebretsen

MARX och den PRIVATA DYGDEN på STOCKHOLMSEXPRESSEN

Min medpassagerare tyckte om att prata. Och han kunde konsten. Det som var svårt för honom var att läsa en bok och samtidigt sätta i sig en kletig apelsin. Han såg sig rådvill omkring efter en pappersserviett. Jag räckte honom två sidor ur Aftonbladet. Det var på det sättet vårt samtal kom igång. Det är märkligt hur människors behov skapar de naturligaste anknytningspunkter.

»Man borde inte äta apelsiner på tåget», kommenterade min medpassagerare. Eftersom jag höll med honom, fann vi ingen anledning till att utveckla en dialog på det temat.

Men kontakten var upprättad, och min medpassagerare knöt an med att berätta för mig att han läst en mycket intressant bok. Jag satte mig tillrätta, och gav ifrån mig ett valvilligt late som ett tecken på att han kunde fortsätta. Det var sex timmar kvar, innan vi var framme i Oslo.

Medpassageraren höll upp boken, så att jag kunde läsa på pannen, »Människan utan alternativ — om det möjliga och omöjliga i att vara

marxist idag» av Leszek Kolakowski. »Polsk professor, universitetet i Warszawa», förklarade min nye vän. Och då han förnam en avslappnad valvillja från min sida, började han entusiastiskt att läsa högt.

»Den kristne, som Kolakowski kallar klerken, vill promenera i den privata dygdens glansande lacksko genom den stora historiens blodiga trask.» Medpassageraren lade boken ifrån sig och sade: »Jag borde kanske förklara författarens intentioner med sin bok litet närmare för er. Han lever som sagt i Polen, där det pågår en intensiv och oavbruten dialog mellan den kristna tron och moralen och den marxistiska. Författaren använder argument och övertygelser från båda lagren och ställer sedan upp dem emot varandra.»

Min medpassagerare fortsatte att läsa högt.

Marxisten »deklarerar att han hyser förståelse för politikens moraliska sida men inte tänker ta sin önskan att hålla handerna rena till förevändning för att fly från slagfältet. Han tänker inte

som skonanden på sitt samvete utan tar del i historien för att påskynda dess förlopp.

Om historien verkar med brutala medel, är han beredd att acceptera dess principer, inte därför att han gillar dem utan därför att det är omöjligt att forkasta dem. Han är alltså realist. Han betraktar världen från varats synpunkt i motsats till klerken som betraktar den från borandets — dvs från en fiktion som han själv har skapat och utan resultat försökt påtvinga verkligheten.»

Rena händer

»Ursakta», avbröt jag. »Det där med rena händer vore det vart att tala litet mera om.» Medpassageraren såg bekymrat ner på sina egna händer, och jag tillfogade snabbt att jag tänkte på den symboliska betydelsen av »rena händer» i samband med samhället. »Den revolutionäre marxisten hävdar att världen är sjuk och att det behövs ett kirurgiskt ingrepp», fortsatte jag. »Han menar att det inte kan undgåas att blod kommer att flyta. Men varje förnuftig och effektiv kirurg måste ju tvätta sina händer, innan han opererar, annars kommer det att bli nödvändigt att göra ännu en operation på grund av smutsen och bakterierna.»

Den kristne å sin sida beskylls av marxisten för att aldrig komma längre än till att tvätta händerna. Operationen kommer aldrig till stånd. Den privata dygden blir viktigare än mänsklighetens framtid.»

Hycklare

Medpassageraren nickade instämmande. »Hycklare, det är de som ansar den privata dygden men inte engagerar sig i världens nöd och behov», förkunnade han.

Jag tillade att hycklare i rättvisans namn också är de som rationaliserar sina egna moraliska nederlag i en generell historisk uppfattning. »Man tror gärna att ekonomiska lagar är ett slags automatisk avfallsskärmar för personliga moraliska skavanker.»

En ung dam i blått serverade kaffe. Medpassageraren spenderade för oss båda. »Det är inte individernas ansvar utan de ekonomiska lagarna

som formar samhället», mumlade han, medan han raknade vaxelpengarna

»Då ar vi inne på något som många marxister tar för lätt på», replikerade jag »Det ar ett kant faktum att de halverar verkligheten och kraver att man skall bestamma sig för den ena halften »

Medpassageraren, som holl på att arbeta sig igenom ett stort stycke ost, svalde tillräckligt för att få fram att också de kristna har en otrolig tendens till att halvera verkligheten och att appellera till människor att koncentrera sig kring den ena halften

»Ar det samhallsstrukturen som formar människan, eller ar det människan som formar samhället?» Medpassageraren dok ner i boken »Människan utan alternativ» och hamtade fram ett nytt citat

»Man sade att 'å ena sidan' var det massorna som skapade historien och 'å andra sidan' kunde individen utova ett betydande inflytande på historiens forlopp, om han förstod dess tendens »

Han såg tankfullt efter telefonstolparna som virvlade förbi utanför fönstret »Det ar svårt att sätta fingret på den avgörande faktorn i allt det här», sade han

»Människans karaktar ar den avgörande faktorn», inskot jag och rackte honom kaffemuggen, som jag hållit åt honom, medan han laste

»Det skulle Lenin ha instamt i», ansåg medpassageraren »Han sade ju att karaktaren kan utveckla sig endast inom kollektivet Glom inte citatet om den kristne som vill promenera genom »

»Nåja», sade jag »Det ar svårt att saga vad som ar varst — att ta det historiska perspektivet ut ur moralen eller att ta moralen ut ur det historiska perspektivet

Marxister och kristna kommer att tvingas orientera sig i verkligheten i världen på nytt Båda måste forandra sig för att kunna reda ut de problem som mänskligheten brottas med

När det sker, kan Norden visa vägen för Sovjet och USA», sade jag och skulle just börja utveckla detta närmare, då tåget rullade in på Östbanestationen i Oslo

Konrad Adenauer

En politiker lever för nästa val En statsman lever för nästa generation » I denna mening var Konrad Adenauer en statsman Därmed inte sagt att han inte ville vinna, och vann, politiska val Men hans riktpunkt låg långt bort

De som kände Adenauer under de år då han forfoljdes av Hitler kan berätta att hans målsättning låg långt bortom hitlerårens tyranni Han såg fram emot ett nytt Tyskland och ett nytt Europa I en artikel många år senare om Moralisk upprustning (i *New York Journal American* den 31 januari 1960) uttryckte han en övertygelse, som följt honom genom åren »I denna förvirringens tid i Europa behöver vi — särskilt i det splittrade Tyskland — en ideologi som förklarar klarhet och kraft i utformningen av de internationella relationerna En nation med en ideologi ar alltid på offensiven En nation utan ideologi ar självbelåten och död »

I dag faller det sig naturligt att tala om en fransk-tysk intressegemenskap Men vi glommer lätt att det som nu ter sig naturligt byggdes genom långvarigt, malmedvetet och ofta missför-

stått arbete av sådana människor som Adenauer, Robert Schuman, den franska socialistledaren Irène Laure och många andra

Den mest otroliga folkförsonande insatsen i Adenausers långa liv gällde dock Israel I David Ben Gurion och Konrad Adenauer möttes två män med helt olika bakgrund och utgångspunkt Deras vanskaper var hornstenen i den utveckling som ledde till en långtgående normalisering av förhållandet mellan den Tyska förbundsrepubliken och Israel Vid Adenausers besök i Israel skänkte Ben Gurion honom en bok med följande tillägg »Till den forebildlige statsmannen, till människan med den höga moralen, till den trogne vänner »

Slugheten och hardheten i Adenauer blandades på ett egenartat sätt med en varm mänsklighet Kanske det var kärleken till familjen, till de sju barnen och barnbarnen som hade detta valgörande inflytande Familjeband knöt honom också till Sverige, där många med saknad minnes honom som en statsman, vilkens personliga integritet var garantien för ett nytt Tyskland

Dr Adenauer vid ett möte i Los Angeles med sin vän dr Frank Buchman 1960

»Ert arbete ar oumbärligt för världsfredens bevarande», sade Adenauer till Buchman

Brasilien välkomnar tysk ungdom med "SingOut"

På inbjudan av en kommitté av industriman, fackforeningsledare och politiker har tysk ungdom med sin musical SING OUT TYSKLAND turnerat i Brasilien för att bidra till att utveckla ett fritt och demokratiskt samhälle där

De tyska ungdomarna kom till ett land med enorma problem. Politiskt sett har det gjorts många försök att skapa en demokratisk styrelseform i landet, men gång på gång har det skett bakslag, och militären har ingripit.

Brasilien har också ekonomiska svårigheter, med en årlig inflationsstegring på 41%. Trots att landets nationalprodukt steg med 3% under det senaste året gick 3500 firmor i Rio de Janeiro och Sao Paulo i konkurs eller tvingades göra speciella avtal med sina kreditorer.

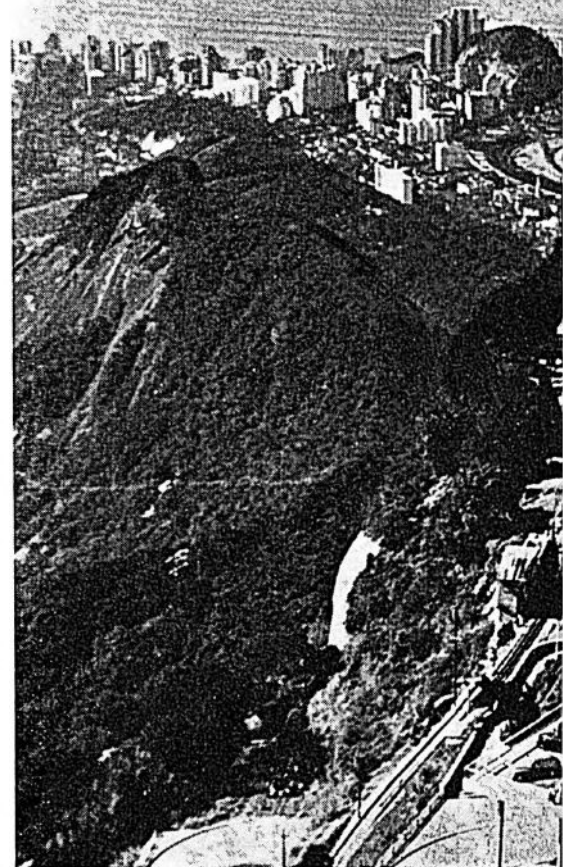
Sing Out Tyskland fick ett triumferat mottagande i Rio, skrev *Welt am Sonntag* i en artikel om de 150 tyska ungdomarnas ankomst till Brasilien.

Governoren för Guanabara-staten, i vilken Rio de Janeiro ligger, Negro de Lima tog officiellt emot Sing Out Tyskland i det gamla kejsarliga palatset. »Ni kommer med kultur och livsgladje och låter oss få lara kanna ett nytt Tyskland, sade de Lima, när han halsade dem välkomna.

Sing Out Tyskland gavs sedan på många platser Brasilienpremiären ag-

de rum i staden Petropolis, där 4000 såg den tyska musicalen. »De unga tyskarna kom inte bara för att underhålla brasiliansk ungdom», skrev *Diário de Petropolis* i sin rescension. »De förmedlade ett viktigt budskap — att moralisk upprustning är det grundläggande elementet i samhällets, familjens och den enskildes upprustning.»

På Volkswagenfabrikerna i Sao Paulo arrangerades en speciell föreställning. Produktionen stoppades, så att de 12000 anställda från både dag- och nattskiftet kunde se den

Utsikt över Rio de Janeiro (ovan) — Hamnarbetarnas kvarter, Villa Portuaria, dit de tyska ungdomarna inbjöds (t v)

I Rio de Janeiro sjong de tyska ungdomarna för 80000 åskådare på det berömda Maracana fotbollsstadion.

Hamnarbetare i Rio inbjöd dem att ge en friluftsföreställning i sitt kvarter, Villa Portuaria, där det bor 400 familjer. Publiken slog sig ned på klipporna. I samband med föreställningen bjöd vardarna på churasomiddag med helstekt tjur.

Höjdpunkten på uppehållet i Rio var då 400 brasilianska ungdomar, som bildat »Sing Out Carioca» vid en föreställning förenade sig med tyskarna på scenen. En representant för undervisningsministern tackade därvid för vad Sing Out Tyskland givit Brasilien.

I en rescension i *Diário de Noticias*, Rios största tidning, summerade chefredaktören upp vad besöket betytt. Under rubriken »En erfarenhet av tro»

for att använda var fornamsta scen for en sa vardefull forestallning

Nar manskligheten blivit befriad fran de konflikter, som orsakas av sjalviskhet, arelystnad och overdriven individualism, kan den anvanda hela sin skapande energi, sina krafter, muskler, sjal och hjarta till att gora varlden battre Det var vad de unga tyskarna larde oss i stadsteatern De var budbarare for ett nytt satt att leva pa och talesman for kanslor, som finns i oss alla men som måste vackas till liv och bli dynamiska »

Ny Sing Out i Tyskland

Samtidigt som insatsen i Brasilien pågått har 134 andra tyska ungdomar skapat en ny Sing Out »Sing Out Tyskland fordubblar antalet medverkande», rapporterade *Welt am Sonntag* Tidningen kunde beratta att redan den forsta forestallningen i Essen givits med »stor perfektion»

Nar den amerikanske vicepresidenten Hubert Humphrey anlade till flygplatsen i Bonn på sin nyligen foretagna europaresa, var Sing Out Tyskland dar for att halsa honom valkommen med sång och banderoller Efter den officiella valkomsten av vicekansler Willy Brandt och den amerikanske bonnambassadoren McGhee gick Humphrey fram for att halsa på de tyska ungdomarna, åtfoljd av sin hustru Synbart rodd tackade Humphrey dem, sedan de sjungit sangen »Frihet far man inte gratis» »Jag satter stort varde på det ni gor», sade han

K J

Vicepresident Humphrey tillsammans med sin hustru och vicekansler Willy Brandt valkomnas med sång av Sing Out Tyskland Efter sången halsade Humphrey på ungdomarna (ovan och t h)

skrev han bl a »Vi visste att det inte bara var en konsert vi skulle vara med om, och det var sannerligen något mycket mera Vi fick en lektion i optimism, tro, karlek, i att ge sig sjalv, gott humor, broderskap och beslutsamhet Allt detta var ett gott skal

”Många människor frågar mig om den vidskepliga installationen till kor i Indien. Den är ett faktum. Den är irrationell och felaktig. Den är onodig. Men det är en allvarigare vidskepelse att tro att den mänskliga naturen inte kan förändras. Den vidskepelsen kommer att skada vår civilisation mycket”, sade Rajmohan Gandhi nyligen i East Ham i London. Han efterlyste ”en kedjereaktion av förändrade människor” som den enda lösningen på världens problem och sade att ”det är vårt ansvar att den går tillräckligt djupt och tillräckligt snabbt när ut till världens alla horn”

Vad Asien väntar sig av Europa

I denna artikel utvecklar Gandhi sin syn på vilket slags människor som kan ge Indien den största hjälpen i landets nuvarande situation. Det är synpunkter som han ofta uttryckt under sin pågående turné i Europa med ett 60-tal indiska ungdomar, vilka hittills besökt Cypern, Italien, Schweiz, Holland, Belgien, Frankrike och England.

Framtiden för Asiens två miljarder människor kan mycket väl hanga på vad européer nu gör eller inte gör.

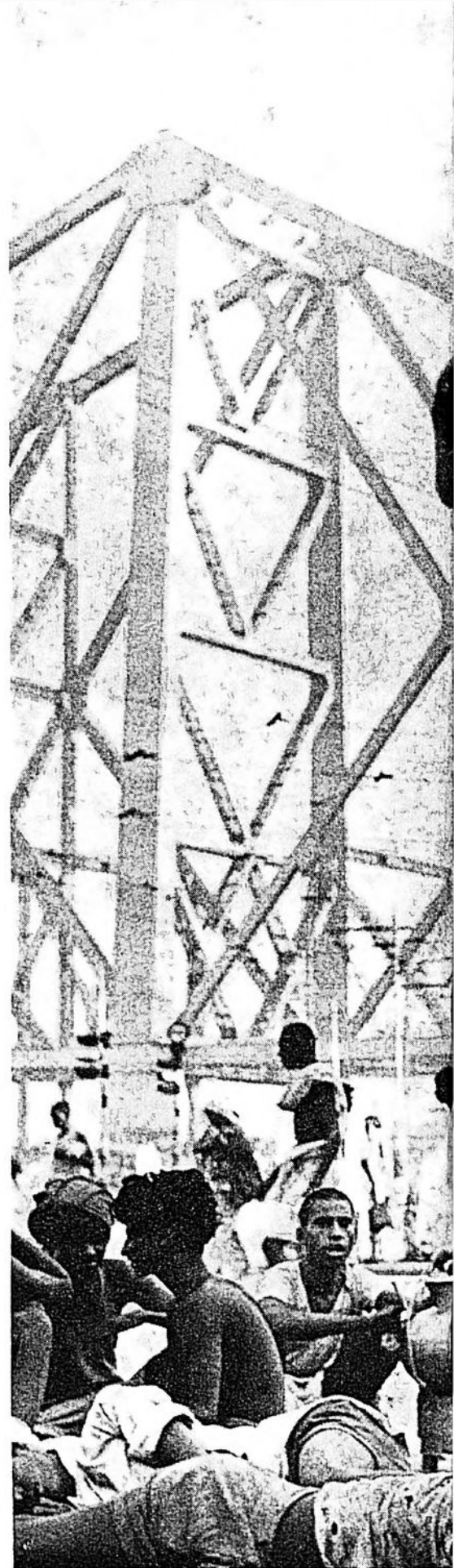
Asien behöver Europa mer än någonsin. Jag skulle tro att vi behöver en miljon människor från Europa som personligen vill satsa flera år i Asien under de kommande åren och decennierna. Asien behöver deras tekniska kunskaper men även — och det är långt viktigare — dem själva som människor med en tro och med ett i generationer utvecklat sinne för att tjäna och ta hand om sina medmänniskor i samhället.

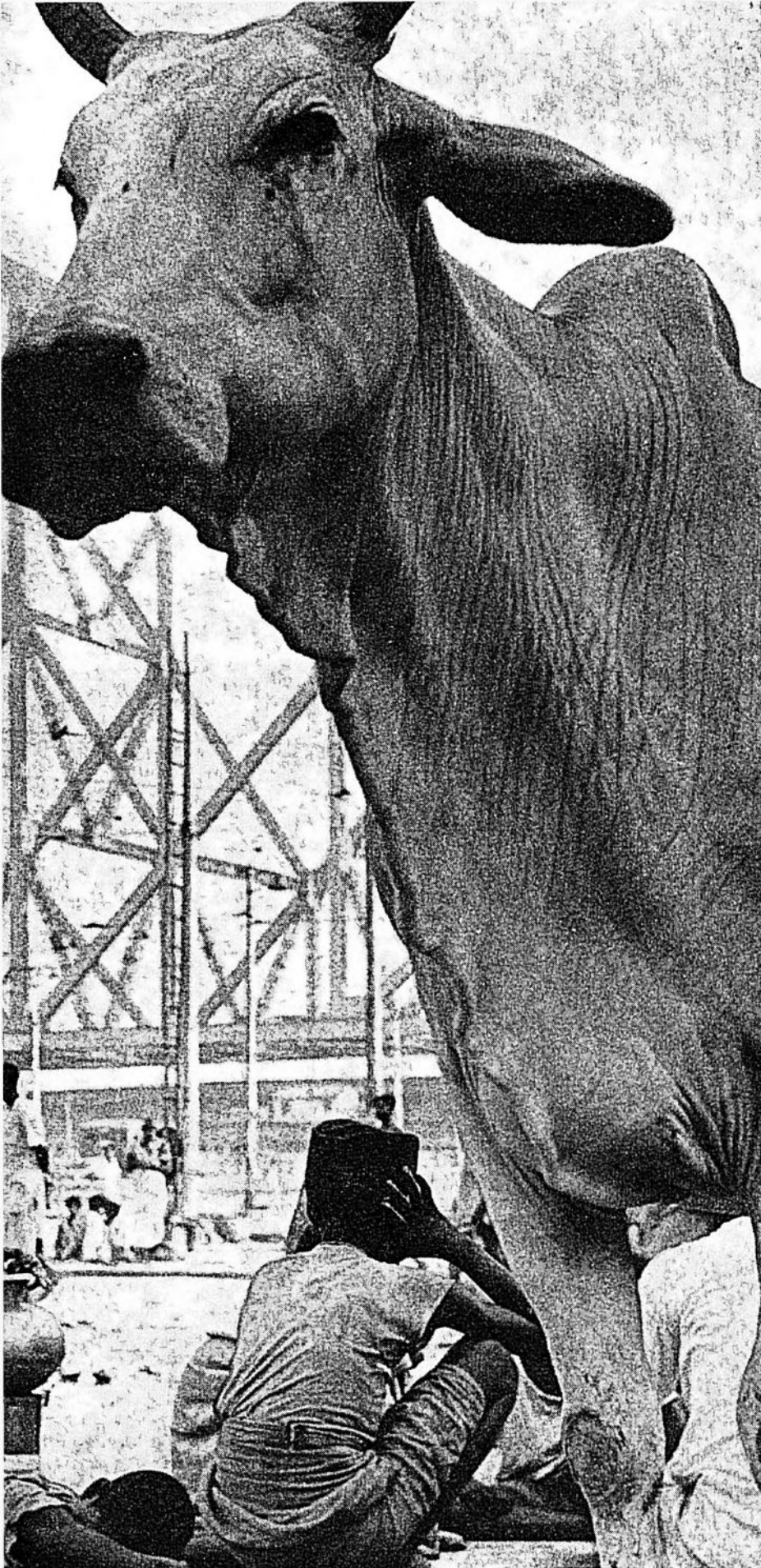
Vi i Asien måste lara oss hur man botar det hogmod och den jagdyrkan som under alla sekler har lett till avund, trots, splittring, våld, fattigdom och slaveri. Genom Moralisk upprustning lär vi oss efterhand att bryta ner vårt hogmod, att strava efter och med glädje se att människor omkring oss

utvecklas, att älska varandra och — något som är lika viktigt om inte viktigare — att älska Gud.

Europa kan ge oss de kvaliteter som kända Kristus karleken, viljan att förlåta, visionen för sina medmänniskors möjligheter, osjälviskheten och offerviljan. I Asien har vi så ofta varit hårda och grymma mot varandra. Vi har inte på allvar lärt oss hemligheten i att förlåta och hela. Också Europa behöver dessa kvaliteter.

En del människor i Europa har sagt mig att orenhet inte bara är något normalt utan också något nödvändigt. Man har sagt mig att den indiska installationen till sex ofta är ytterst hycklande. Jag håller med dem. Våra gator och våra slumkvarter är fulla av smuts. Vi hänger oss också gärna åt den både med kropp och själ.

Men att oppet saga vad man begär och att ta för sig vad man vill ha utan hansyn till om andra människor får sitta emellan, utan hansyn till om det är rätt eller fel, skall det vara bättre än att hyckla? Skulle vi inte kunna gå in för arlighet och förändring? Det går

Det säger ganska mycket att de européer som gör sig till talesman för ohammad njutningsfrihet och i själva verket kräver att andra skall välja detsamma framför självdisciplin, också är de som anser att diktatur är bäst för Indien och Asien. De ser gärna att diktatorer tar makten därute, men mitt intryck är att de själva inte skulle ha någonting emot att sitta vid makten

Sexbegär tycks hanga nära ihop med maktbegär. Utan att ha varit i Indien eller liknande länder, utan att verkligen ha satt sig in i Indiens problem vet de precis vilka våra problem är och hur vi skall lösa dem. Och de säger det till oss. Detta är den första ansatsen till ett materialismens tyranni i framtiden. Och det vill Asien inte ha från Europa

Utän att vi i Asien fostrar människor med karakter, som kan konsten att arbeta hårt, arbeta hederligt och tillsammans med andra kommer Asiens folk aldrig att uppnå valstånd. Om inte Asien får del av moralisk uppriktning, kan Asien göra Europa fattigt förän Europa gör Asien rikt. Asien är istånd att absorbera all den rikedom som finns i Europa, i Nord- och Sydamerika och ändå förbli fattigt

Det finns européer och amerikaner som fått många asiater att bli annorlunda. Hur har det varit möjligt? Jo, de har arligen tillstått vad de och deras folk har felat. De har alltid givit sig tid till att lyssna och hjälpa. De har haft en syn för oss och vad vi kan bli

De har inte givit upp i sina försök att vidga vårt tankande och våra hjärtan. De har på ett naturligt sätt och utan fruktan tagit itu med för oss obehagliga fakta. Att stå till tjänst för Gud och för sina medmänniskor har för dem kommit i första hand framför det som mänskligt sett måste ha betytt mer för dem — deras familjer och samvaron med dem och med de människor de arbetat med i sina egna länder

Skulle vi inte kunna börja slåss på allvar för att göra något åt situationen i Asien och Europa? Det kommer inte att bli lätt att åstadkomma en förändring. De av oss — i Asien eller Europa — som hoppas på att förändring och större trygghet skall komma till stånd utan intrång på våra bekväma och ingrodda vanor kommer oupphorligen att kastas ut ur sin drömvärld

IRAN - samtyckets revolution

Av Bror Jonzon

Kan ett feodalt land på några korta år moderniseras utan våldsamma och blodiga omstörtningar? Modern historia från Asien, Afrika och Sydamerika tycks hopa bevis på bevis på att det är omöjligt? Shahan av Iran tror att det är möjligt

»I det här landet kommer vi antingen att få en samtyckets revolution inifrån eller en våldets revolution utifrån» Med de orden uttryckte han framtidsutsikterna för sitt land, när han i början av femtitalet inbjöd dr Frank Buchman och en stor insatsgrupp från Moralisk upprustning till Iran

Sedan dess har shahan satsat hårt på en »samtyckets revolution» Den jordreform, som i en del andra länder bara är ett fromt önskemål håller i Iran på att genomföras med feodalherrar-nas mer eller, ibland, mindre entusias-

tiska samtycke Shahan har lyckats delvis därför att han, som är Irans störste jordägare, började jordreformen med sina egna gods På så sätt fick han den moraliska auktoritet som behövdes för att få de andra storgodsägarna med på reformen

I och med att godsen uppdelas och det medeltida arrendatorssystemet upphävs, har det blivit nödvändigt att utbilda jordbrukare i stor skala Inemot 75% av Irans befolkning lever i 54 000 byar Ledarskapet för denna bybefolkning utbildas i jordbruksskolor

En av dessa är Karadj College Bevattningsmetoder, konturplockning, vaxelbruk, kreatursskotsel, administration, samarbete och hygien ingår i utbildningen vid detta college Vid sidan av den tekniska utbildningen syftar man också till att roja bort den gamla

persiska uppfattningen att det räcker om man arbetar för att producera det allra nödvändigaste för en familj I stället försöker man att få in en större malsättning, så att jordbrukarna producerar för hela landets behov och därutöver Filmer som den persiska versionen av »Livets höjdpunkt» har kommit till användning vid Karadj College för att illustrera en sådan större malsättning

»Livets höjdpunkt» — dramatiseringen av den amerikanska negerledaren Mary McLeod Bethunes kamp för att frigöra och utbilda sitt folk — har också kommit till användning på ett annat sätt i »samtyckets revolution» i Iran, i strävan att emancipera kvinnorna En av punkterna på shahens reformprogram är lika och allmän rösträtt och valbarhet för kvinnorna I och med att denna reform genom-

Scen ur filmen »Livets höjdpunkt», som används vid persiska skolor Filmen handlar om negerpedagogen Mary McLeod Bethune och hennes kamp för sitt folk

En av de 54 000 byarna i Iran Skall det bli en revolution inifrån av människors fria vilja

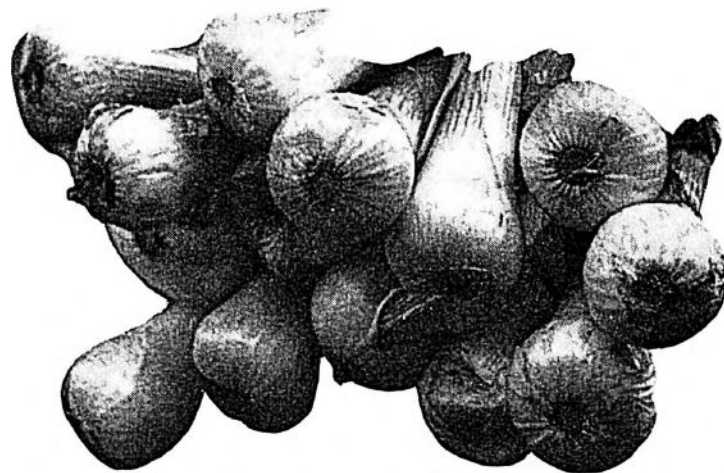
fores, står Iran plötsligen inför uppgiften att flytta en hel generation kvinnor från medeltiden in i det tjugonde århundradet

Det kvinnliga seminariet i Varamin-Rey, Irans gamla huvudstad, är den viktigaste av de institutioner som har till uppgift att träna kvinnor så att de i sin tur kan utbilda andra till fullvärdiga medborgare. På biträdande undervisningsministerns tillrådan använder seminariets rektor, fröken Farzaad, »Livets höjdpunkt» vid utbildningen som illustration på hur en enda kvinna med två tomma händer, men med en oerhörd tro och övertygelse, lyckades förbättra levnadsvillkoren för hela sitt folk.

Iran har en lång väg att gå, men mycket tyder på att »samtyckets revolution» kanske kommer att lyckas, där »våldets revolution» misslyckats.

eller en revolution påtvingad utifrån, som löser Irans problem?

Lök utan tårar

Av Gerd Jonzon

Gerd Jonzon har nyligen återkommit efter fyra år i Asien och Australien

Dagens Sverige och dagens Indien — vad har vi för beröringspunkter? Vad vet de om oss och vi om dem? Vi följer valutgangen i tidningarna, vi ser TV-program om noden, svalten och de heliga korna.

Men när allt det där när oss, är det avkyllt av avståndet och inramat av statistikens torra siffror. Hur är det på nära håll? Hur är det i hemmen? Är det något vi kan ge varann, så att både de och vi utvecklas?

Misären är verklig. Indien och många andra länder har hittills inte lyckats ge en människovärdig tillvaro åt stora delar av sin befolkning. Deras behov är så stora, att vi måste betrakta oss som medansvariga för problemens lösning, även om vi råkar bo tusentals mil bort. Men låt oss inte heller glömma misären som kan dolja sig inom väggarna på valfardssamhällets ombonade radhus, punkthus, villor och våningar.

Lat oss anta att vi var en del av den stora, myllrande folkfamiljen som är Indien. Att vi satte vårt eget hem mitt ibland folket där. Vi skulle kunna göra vissa rörelser just inom hemmets och familjens ram.

Dammsugare och sopkvast

På det tekniska området skulle många svenska foreteelser väcka entusiasm, andra åter en förbluffande avoghet. Under min egen vistelse i Indien såg jag till exempel aldrig en dammsugare. Den skulle medföra illojal konkurrens mot soporna, som måste livnara sig genom att sopa med kvastar. Möjligen kunde man få upp intresset för sopborstar med längre skaft, så att man inte måste böja sig ända till golvet. Sopskyffel tror jag knappt slå igenom i första taget. Meningen är att soporna skall *ut* ur huset, inte samlas *ihop*. Att de sedan ofta rakas blåsa in från gården igen, betraktas som helt i sin ordning. Då blir det ju anledning att sopa nästa dag.

Kylskåp är en eftertraktad sak i indiska hem, och man återfinner det relativt ofta. Men man har fått hitta på rationella metoder som galler för alla tider, med eller utan kylskåp. Problemet med att hindra mjolken från att surna under transport i varmen har på sina håll lösts så, att kon eller buffelkon kommer ända till kundens dörr. Där mjolkas hon, och då

kan man samtidigt iakttä att det inte blandas vatten i mjolken

Naturligtvis är det mycket arbete med matlagningen i Indien. Spisen står kanske inte där och väntar på att man knapper på snabbplattan. Man måste göra i ordning en liten kokspis med glödande kol för varje måltid, ja nästan för varje rätt man lagar. Men den har då fördelen av att vara flyttbar, och man kan laga mat på bakgården, om det blir för varmt eller trångt i köket. Jag fann rationella metoder i hushållet, som jag inte tankt på. Det skars ganska mycket lok till indisk mat. Jag brukar gråta när jag skar en massa lok på bordet eller diskbanken. Men när jag såg att sitta på golvet. När man som jag har långa ben, kommer loken tillräckligt långt bort för att man skall slippa tarar!

Svarta borsen eller ej

Manga hushåll i Indien är rent vegetariska, framst av religiösa skal. Men det är ett faktum att många hems ekonomi inte kan bara den extra utgiften för kott och fisk. Möjligen stracker man sig till ägg, även de är en dyr vara. För dem som är strikta hinduer och inte vill forgöra något liv, är det orätt att äta ett ägg, därför att det skulle ha kunnat bli en kyckling.

Hemmens ekonomi lider ofta påfrestningar och den indiska husmodern får sannerligen vanda på slantarna. Stora områden har drabbats av torkan och hungersnoden. Andra delar av landet har kant på vissa inskränkningar, men man har inte behövt svalta sig fram. Det finns ett ransoneringssystem, som fungerar olika på olika platser. Men ett går igen: parallellforeteelsen svarta borsen. Med den kommer hela försörjningsekonomin på sned, och ransoneringen blir en fars. Ett par unga flickor skrev ett drama som blev mycket bekant i Indien för ett par år sedan. Det hette »You Can't Buy Us!» De visade på hur svartabors-handeln fick priserna att stiga, hur allt tycks kunna kopas för pengar — men »Ni kan inte kopa oss», Indiens ung-

Gerd Jonzon anrättar en indisk måltid tillsammans med Veronica Carvalho, Goa, och Nirmala Ahuja, Bangalore

dom! Dessa två och tusentals andra ungdomar som tränats av Rajmohan Gandhi i Moralisk upprustning har gett många friska uppslag och nya initiativ för att själva göra något åt samhällets praktiska problem som svarta borsen.

Familjen

Skulle vårt familjeliv ha något att säga indierna? Skulle vi berika det stora landet och skulle vi lara oss något av den indiska familjen?

Jag läser i en aktuell svensk tidning om en medicinsk diskussion, där man går in på möjligheten av att lösa det svenska problemet med ensamma åldringar genom införandet av sk storfamiljer. Iden är urgammal i Indien, där det är en naturlig sak att familjerna inkluderar farfar, farmor och äldre medlemmar såväl som de unga och yngsta.

Hur är det med kvinnans ställning? Jag hörde nyligen om en svensk husmor som med en lätt suck konstaterat att vi får vara tacksamma så länge det inte är lyxskatt på att vara hemmafru. I en familj jag bott hos i Indien skulle det ha varit rätt otänkbart för hustrun att ge sig ut på yrkesarbete. Hon ägnade dagens första två timmar åt att bada, klä och laga matsäck åt två små flickor. Ofta följde hon dem så till skolan. Dagen var alltid full av arbete.

koande efter matvaror och brännolja, matlagning och allmän omvårdnad om gamla och unga familjemedlemmar. Men många indiska kvinnor skoter läkarpraktik eller lärartjänst förutom sitt hem.

Kurage

I Sydindien hörde jag ett ordspråk som betyder »Vad skall fyra människor säga?» Om jag gör det eller det — vad skall då grannarna eller mina vänner säga? Det går ju inte. Jag måste halla mig till det som inte väcker kontrovers. Detta är en ganska stor faktor i det indiska samhället. Att kliva över den troskeln kräver en viss portion kurage.

Haromdagen talade jag med en erfaren pedagog i Stockholm. Hon sade »Alla ropar efter normer men ingen vågar ställa upp dem.» Har vi kanske samma troskel att kliva över? Är det ibland så att vi kanner, att om vi kliver över den troskeln är vi 'ute' och det är ganska kallt och ensamt där 'ute'»? Samtidigt vet vi ofta att det är något riktigt och viktigt vi kanner och skulle vilja föra fram. Kliver vi över troskeln tillräckligt ofta, tror jag vi kommer att finna att vi snart inte alls är 'ute' utan i allra högsta grad 'inne', med en stor familj, ett stort samhälle och en stor värld att ge hela vår tanke, hela vårt hjärtas omsorg åt.

Associated Press gav den 23 april en lunch för 1500 pressman på Waldorf Astoria i New York. Vid detta tillfälle hade Up With People-ensemblen blivit ombedd att sjunga. På bilden lyssnar gästerna vid huvudbordet till programmet.

PACE foto

KAJANA — Borgmastaren i Kajana i Nordfinland, Heikki Komulainen, halsade under påskan en nordisk konferens för ungdom och undervisning valkommen till sin stad. Konferensen, som ägde rum vid Kajana seminarium, leddes av en grupp elever vid skolan. En rad andra seminarier hade sant sina representanter.

I sin slutsummering av konferensen yttrade kajanaseminarierets rektor, Paul Sonny, med hänförelse på dem av sina elever som genomfört konferensen: »Dessa ungdomar har fört ett nytt element till skolan. Man lägger märke till dem. Gud har givit Moralisk uppbyggnad till världen för att den skall fylla en stor uppgift.»

COLOMBO — »Strommar av prat kan inte ersätta absolut arlighet», sade senatens president, senator Ratnayake, när han öppnade en konferens för Moralisk uppbyggnad i Ceylons huvudstad. »Moralisk uppbyggnad arbetar för en förvandling av den mänskliga naturen. Man går till roten av problemen genom att använda de fyra absoluta normerna: arlighet, renhet, osjälviskhet och kärlek. Efter tjugo års oavhängighet», fortsatte senator Ratnayake, »har maktkamp vållat vårt land svåra skador. Om vi skall kunna mobilisera våra resurser, måste vi få en hjärtats förvandling.»

HULL — Sekreteraren i hamnarbetarförbundet George Teal, som i 43 år arbetat i hamnen i Hull, halsade ensemblen i IT'S OUR COUNTRY, JACK valkommen till staden. Han kallade besöket en milstolpe i Hulls historia. »När ni rest härifrån, kommer vi att säga att detta var början till något, som fick verklig betydelse i Hull», sade Teal.

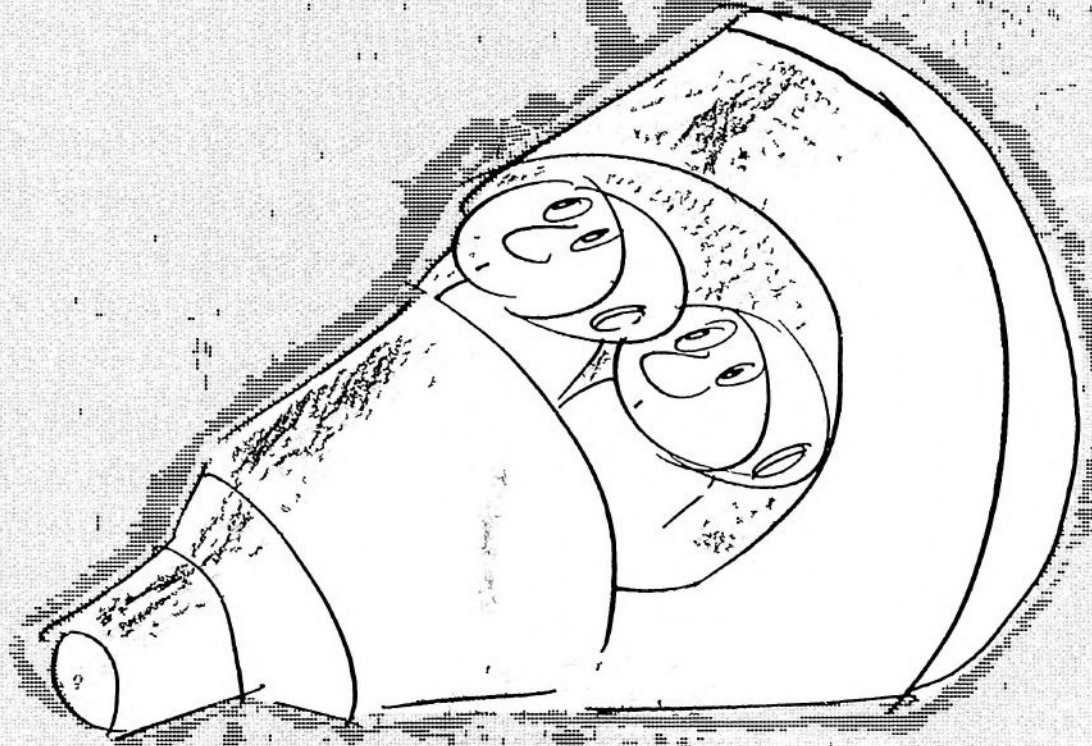
OSLO — Norges TV har sant ett 35 minuters program från föreställningen av SING OUT 66 i Westfalahallen i Dortmund.

TOKYO — Moralisk uppbyggnad har tagit initiativet till en ambulansskola, som öppnades i Tokyo i närvaro av ledande personligheter inom Japans undervisningsväsen. Stallföreträdande undervisningsminister Tanikawa sade vid öppningsceremonien: »Vi förväntar oss en ny energi och en revolutionär målsättning från denna nya skola. Den kan bli en ny modell för undervisningen i Japan.» Presidenten för det nationella forskningsinstitutet, Hiratsuka, framhöll att denna nya skola är »en utmaning mot formalismen i vår tids undervisning. Den är också ett revolutionärt experiment i att använda moderna tekniska hjälpmedel i undervisningen.»

PANAMA — Flera tusen människor kunde inte beredas plats i stadens stadion, dit 25 000 kom till premiären på den amerikanska ungdomsmusicalen UP WITH PEOPLE. Denna gjorde ett förnyat besök i Panama på inbjudan av dess undervisningsminister.

På uppdrag av Panamas regering svarade undervisningsministern för de praktiska arrangemangen i samarbete med Forenta staternas ambassad och den amerikanska armén i kanalzonen.

Panamas ärkebiskop inbjöd ungdomarna i UP WITH PEOPLE-truppen att medverka vid en ceremoni, då grundstenen lades till ett nytt universitet. Kontakter knöts också vid mottagningar, som gavs av Panamas tillförordnade president, av guvernören i kanalzonen och av kommandanten för de amerikanska trupperna i området, general Porter.

Trebors goda karameller har annu inte nått månen, men runt jorden når de allt hogre i popularitet

Trebor